

4. velikonočna nedelja B

*Jezus je kamen, a je postal vogelni kamen.
V nikomer drugem ni odrešenja. (Apd 4,11.12)*

Prvo berilo

Apostolska dela 4,8-12

Tiste dni je Peter, poln Svetega Duha, rekel: "Poglavarji ljudstva in starešine! Danes naju zaslišujete zaradi dobrote, ki sva jo storila bolnemu človeku. Po kom je ta ozdravel? Bodi znano vsem vam in vsemu izraelskemu ljudstvu: v imenu Jezusa Kristusa Nazarečana, ki ste ga vi križali, Bog pa ga je obúdil od mrtvih. V njegovem imenu stoji ta človek zdrav pred vami. On je kamen, ki ste ga vi zidarji zavrgli, a je postal vogelni kamen. V nikomer drugem ni odrešenja; zakaj pod nebom ljudem ni dano nobeno drugo ime, po katerem naj bi se mi rešili."

Drugo berilo

1 Janez 3,1-2

Preljubi, poglejte, kakšno ljubezen nam je podáril Oče: Božji otroci se imenujemo in to tudi smo. Svet nas zato ne spoznava, ker ni spoznal njega. Preljubi, zdaj smo Božji otroci; ni pa še razodeto, kaj bomo. Vemo pa, da mu bomo podobni, ko se prikaže, ker ga bomo gledali takšnega, kakršen je.

Evangelij

Janez 10,11-18

Tisti čas je Jezus rekel: "Jaz sem dobri pastir. Dobri pastir dá svoje življenje za ovce. Najemnik pa, ki ni pastir in ovce niso njegove, pusti ovce in zbeži, ko vidi, da prihaja volk, in volk jih pograbi in razkropi. Je pač najemnik in mu za ovce ni mar. Jaz sem dobri pastir in poznam svoje in moje poznajo mene, kakor Oče pozna mene in jaz poznam Očeta. Svoje življenje dam za ovce. Imam še druge ovce, ki niso iz tega hleva. Tudi te moram pripeljati in poslušale bodo moj glas in bo ena čreda, en pastir. Zato me Oče ljubi, ker dam svoje življenje, da ga spet prejmem. Nihče mi ga ne jemlje, ampak ga dajem sam od sebe. Oblast imam, da ga dam, in oblast imam, da ga spet prejmem. To naročilo sem prejel od svojega Očeta."

V premišljanje

Četrta velikonočna nedelja, imenovana tudi "nedelja dobrega Pastirja", velja večkrat tudi kot nedelja poklicev. Na ta dan nam je blizu tudi ekumenska misel, ki nam govori o različnih čredah, ki jih velja zbrati.

V nekdanjih časih je bila podoba pastirja in črede pogosto prenešena na kralje in voditelje kakega ljudstva. V judovskih spisih pa so to podobo prenašali na Boga. Bog se v vsej odrešitjski zgodovini z ljudmi izkazuje vedno znova kot pastir, ki je prisoten za vse. V tej podobi je vsebovana tudi hebrejska oznaka za Boga (Jahve = Sem, ki sem, ki je za vas tu). Kjer prihaja do stisk, se pojavi pastir kot rešenik, kot tisti, ki je pripravljen, da je tu za trpečega, da zanj kaj naredi, živi, trpi in, v Jezusovem primeru, zanj tudi umre. Če pa se Jezus zdaj sam predstavlja s tem imenom in se s tem izenačuje z Bogom, potem to pomeni za verske voditelje ljudstva pravi škandal, ki je enak bogoskrunstvu, a jih spominja tudi na to, da so v svoji nalogi pastirjev svojega ljudstva zatajili. V najboljšem primeru bi jih lahko označili kot plačane hlapce, nikakor pa ne kot pastirje s polno odgovornostjo in naklonjenostjo do njihovih ovac. Plačani hlapec pa je tisti, ki je sam vedno v nevarnosti, da skuša voditi ljudi po lastnih merilih in bo zato nujno zašel.

Samo eden lahko vodi ljudi k odrešitvi: Kristus, Božji sin. Odrešilna moč Jezusova, ki se je ekzemplarično izkazala na hromem, se hoče izkazati v vseh ljudeh. Na to nas spominja Jezusovo ime, ki v svoji hebrejski obliki Jehošua pomeni "Jahve je rešitelj, pomočnik".

Kar pa velja za Jezusa in je povedano o njegovem pastirstvu, velja v prenesenem pomenu tudi za vsakogar izmed nas. Kot "Božji otroci", za kar smo imenovani v drugem berilu, je naše naročilo v tem, da postanemo beseda Božje ljubezni za druge. Tako dolgo, dokler temelji naše pastirstvo na ljubečem odnosu s Kristusom in mu prepuščamo dejansko vodenje stvari, bomo dobro izpolnjevali to naročilo, da krščanstvo kot odrešilno stvar prenašamo v svet.

Odreševanje je danes bolj nujno kakor kdaj koli. Stare in nove bolezni, notranje in zunanje hromosti potrebujejo zdravljenja, zdravljenja, ki ima v več pomenih opraviti z ozdravitvijo v celoti z iskanjem življenjskega smisla. Vsak uspešen proces zdravljenja potrebuje zaupanja na eni in naklonjenosti na drugi strani. – Kakšna bistvena naloga "pastorale" in "pastirstva" Cerkve v celoti in v vsakem posamezniku! Če torej resno jemljemo nalogo pastirja oz. pastirice, potem ne smemo jadikovati nad pomanjkanjem pastirjev in pastiric, nad pomanjkanjem poklicev. Toliko bolj je vprašanje izrečeno vsakomur izmed nas: Kaj lahko Bog pričakuje na podlagi mojih zmožnosti od mene, kaj lahko sam/sama prispevam k temu, da bi se razširilo božje kraljestvo? Je moje ravnanje z drugimi in nad njimi zdravilno, varovalno, v prid življenju? Ali mi kot pastirju, kot pastirici uspe prispevati svoj delež k zbliževanju med ljudmi za ponovno združitev ločenih krščanskih cerkva? Si prizadevam, da bi spremenili nepravične gospodarske strukture, da bi tako bile dobrine tega sveta pravično razdeljene med revnimi in bogatimi? Ali prispevam svoje k temu, da bi razoroževanje, mir, ekološko prizadevanje dejansko podprl? Ali pa ustreza moje ravnanje prej tistemu kakor pri volkovih, ki brez obzira na izgube, v vsakem življenjskem okolju uganjajo pri ljudeh in v naravi ropanje? Iskani so angažirani odgovori...